

Quatre anys en els que visquérem perillosament

D'ençà de l'esclat de la crisi econòmica, l'epicentre de la qual es va localitzar en el sector financer i en concret en l'antic sector d'estalvi, molts han estat els obstacles que les treballadores i treballadors de la mà del seu sindicat majoritari CCOO, hem hagut de saltar en aquests quatre anys.

1. Una reestructuració desconeguda fins llavors

- **A nivell d'entitats**: el sector d'estalvi s'ha vist envoltat en el major procés de reestructuració de tota la seva història a resultes del qual de les 45 Caixes existents en 2010, just queden 16 entitats i d'aquestes, només dues segueixen operant com a Caixes d'estalvi (Pollença i Ontinyent).
- **A nivell de plantilla**: que ha viscut el més traumàtic procés de reestructuració de la seva vida. Així el tancament de gairebé 8.000 oficines (un 34,4%) ha comportat la reducció de l'ocupació de 45.000 treballadors i treballadores.
- **Ben al mig del 'tsunami' de la Reforma Laboral** més lesiva de totes les que s'han aplicat en la història de la Democràcia que permetés abaratir l'acomiadament, modificar les condicions laborals unilateralment, contractar en condicions molt pitjors que abans...
- **Ajudat per un atac sense precedents**, i clarament interessat, al model jurídic de Caixes d'Estalvi, justificat en la inviabilitat d'aquest model (que no obstant això ha estat plenament operatiu en entitats com Caixabank, Unicaja, Ibercaja o Kutxabank, alienes a les males praxis), quan no les actuacions que freguen la corrupció política i econòmica, que són les que portaren a altres entitats a naufragar.
- **Davant la deixades i passivitat** dels organismes supervisors (BdE i CNMV), que ometeren el seu deure de vigilar el que estava succeint en el sector.

2. Amb grans obstacles

- Hem hagut de frenar la Reforma Laboral que permetia aplicar mesures fins aleshores desconegudes –acomiadaments col·lectius, indemnitzacions a 20 dies, retall unilateral de condicions laborals–, en els processos de reestructuració d'aquelles entitats intervingudes pel FROB a causa de la profunda crisi a la que els havien portat els seus gestors i negociar en aquelles entitats, on la representativitat de CCOO ho permetia, acords que afavorissin la sortida voluntària de treballadors/res amb indemnitzacions molts superiors a les que establia la Reforma Laboral, permetés prejubilacions dignes i aconseguís que els pretesos ajustaments fossin només conjunturals.
- Hem aconseguit mantenir les condicions laborals de tot el sector, aconseguides en anys de lluita en els que CCOO ha estat tradicionalment el sindicat majoritari, mitjançant la defensa d'un Conveni Col·lectiu que s'ha revelat com el millor mur de contenció dels nostres drets.

- S'ha pogut conservar en la mesura d'allò possible, la capacitat adquisitiva de les treballadores i treballadors en un escenari de crisi, en el que la devaluació salarial ha estat una eina d'ajustament corrent en les empreses. Per això, mereix destacar-se el beneficiós que ha estat per als treballadors/res el canvi d'IC (ara en deflació) per el del PIB com a referència per a l'actualització de salaris que ha permès que des de l'any passat els nostres sous, a nivell Conveni, s'hagin revaloritzat.
- Hem hagut d'afrontar un procés de mobilitzacions amb aturades, vagues i manifestacions, que han comptat amb el recolzament majoritari de la plantilla allà on s'han convocat, cosa que demostra la confiança d'aquesta en CCOO i en aquesta eina de lluita per defensar les nostres ocupacions i drets.
- Ens ha tocat lluitar en el dia a dia contra les conseqüències pràctiques de la sortida de més de 45.000 persones del sector, això és, la càrrega excessiva de feina i la insuportable pressió comercial que està repercutint sobre els treballadors/res que s'han quedat en les entitats. Campanyes com 'No treballis en B', '#aixònoésnormal' o 'Plantilla al borde de un ataque de nervios' Realitzades per CCOO en pràcticament totes les entitats dels sector, vengueren a reforçar la campanya de denúncies davant la Inspecció de Treball per les prolongacions de jornada propiciades per la insuportable pressió comercial a la que està sent sotmesa dia a dia la plantilla.

I després de l'examen dels tests d'estrès realitzats a la banca espanyola amb resultats satisfactoris, les plantilles seguim sentint el jou implacable dels directius d'aquestes entitats, envalentits per una legislació lesiva a la que li donen, inconscientment, una impunitat que no té.

Per a CCOO és una obligació, "un mantra poderós" seguir en la lluita per la defensa dels drets de la classe treballadora del sector de les antigues caixes d'estalvi, per a recuperar el que deixarem "dormir" fins aquesta recuperació i per a defensar amb la majoria que esperem que ens concedeixin les urnes, un Conveni Col·lectiu sectorial que normalitzi progressivament les nostres expectatives de seguretat i doni estabilitat a les nostres vides.

Per això és important comptar amb el **vostre VOT el 26 de novembre a la primera organització sindical del sector, CCOO.**

**PERQUÈ CCOO FA SINDICALISME DE VERITAT,
PER A TOTES I TOTS**

**serveis
s. financer**

El sindicat que funciona

